

Előfizetési árak:
 Egy évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy óra . . . — „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:
PÉCSÉTT, Mária-utca 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével szemben.
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői Iroda:
PÉCSÉTT, Mária-utca 1-36 szám
I. EMELET
 'hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.
 Kéziratok vissza nem adódnak.
 Hirdetések a kiadóhivatalban vétetnek föl

Résen legyünk!

Pécs, 1895. október 23.

(X.) A baranyamegyei függetlenségi párt igaz tagjaihoz akarunk szólni. Vannak-e ilyenek? Vannak. — A megye polgárságának zöme, a mely nem a hatalmasok kegyéből eszi kenyerét, a hazafias polgárok jelentékeny többsége érzelmben, gondolatban, szívben, lélekben mind ide tartozik. — Hát „a függetlenségi és 48-as párt” hol van? Az — fájdalom! — nincs. — Pedig kellene lenni s most kellene résen állnia. A legjobb harcosokból álló katonaság, ha seregbe gyűjtve, okos vezetés által fegyelmezve nincs, a harcban számot nem tehet. Sőt nem is harcol valóban; könnyű győzelmet enged a sokkal gyengébb ellenfélnek. Bizonyítja az, hogy ma már csak 5 kerületünk van pártunkon. — De nem erről akartunk most szólni.

A vármegyei bizottsági tagok választása f. hó 31-re van kitűzve. A választott tagok fele új választás alá jön. Tudjuk-e, mily nagy jelentősége van e dolognak? Vesszük-e észre, hogy a vármegyénk sorsa, autonómiaja kezünkbe van még egyszer adva; hivatalnoki kara s az ezzel összefüggő nagy és igaz érdeke a polgárságnak, talán hosszú időre, most tőlünk függ, ohajtott változtatást csupán most eszközölhetünk. — Eleven tudatában vagyunk-e annak, hogy ez aktus előcsatározása a jövő országos képviselőválasztásoknak s így közvetve a haza legfontosabb érdeke is a választók urnája elé tételt? — Most nem csupán megyei bizottsági tagokat, nemcsak tisztviselőket, hanem — közvetve — országos képviselőket is választunk. — Tudja-e ezt a nép? — Tudják-e a párt vezetői? És e tudat vezérli-e őket tenni, működni? Oda mennek-e tömegesen a választási urnákhoz; oda viszik-e függetlenségi meggyőződésükkel honfiai meleg buzgalmukat szavazataikban, s nem engedik-e magukat hatalmi szó, hivatalos befolyás és ámitás által megtántorítottatni? Azokat küldik-e a vármegye tanácstermébe, kiknek független helyzete, pártunkhoz tartozása úgy a megyei valódi autonómia megvédését biztosítja a kormány ellenében, mint a polgárok jól felfogott érdekét a hivatalnokok megválasztásában; kik ne tekintsek és ne számítsák be a kvalifikációba a választásnál a kortes érdemeket, hanem a közigazgatási képességet, buzgalmat, rávalóságot és — mindenek

felett — a feddhetetlen jellemet? Vagy ellenben olyanokat, kiket az állásukat féltő hivatalbeliek ajánlanak (s az ő ajánlatuk: parancs), kik tőlük függenek existenciájukban, lételükben s így vak eszközök a hatalom kezében?

Ezek a kérdések állanak előttünk. E kérdéseket fel kell tennünk és felelnünk is rájuk, nem szóval, hanem cselekedettel, azzal, hogy a függetlenségi párt tántoríthatatlan elvű és cselekedeteikben senkitől nem függő tagjait küldjük a vármegye tanácskozó termébe.

A vármegye azonban — úgy látszik — nemcsak az elnököket nevezte ki a választás vezetésére, hanem — szokás szerint — a választandó jelöltek listáját is kiadta (ha más nem: a klik), hogy hol, kit válaszszanak meg; ezek közé csak a látszat kedvéért, mutatóba, vettek föl egy-egy függetlenségi embert, a többi állások java részét pedig alárendelt hivatalnokokkal, függő elemekkel akarják betölteni. — A bírák összehívattak s egyenesen veszik a főhivatalnok óhaját — parancsát — a választandók felől. — A bírák otthon már (tapasztalat után beszélünk!) a rendeletet adják ki, hogy ezt és ezt kell megválasztani. Azután hiábavaló a józan kapacitálás. A nép, mely megtanult a hatóságtól félni, mely érzi annak úgy jó kedve, mint neheztelése hatását, nem tudja, hogy most tőle szabadulhatna is; azért — érdekeit féltve, elnyomja hazafias, jobb meggyőződését és — szavaz, mint a parancsolat, kibuktatja legkedvesebb emberét, besegíti legveszélyesebb ellenségét, — a mint parancsolják.

Ez ellen emeljük fel szavunkat. Így telik meg az autonómia ülés-terme jobbára függő elemekkel, s lesz a választás — rosszabb a kinevezésnél. A vármegyei tiszt állásokra pályázatot sem hirdetnek, az uralkodó klik rendelkezik felőlük jó előre; az ambiciózus képességek visszatartatnak s jelölnek — egy egyént. Vakulj magyar! Válassz — egyből! — Ki szólal föl ellene? Talán a jegyző — főnöke ellen? A bíró — kinek feje felett minden percben Damokles kardja leng? Nevetséges! — Ím, ez a vármegyei érdekuralom. Ezt nevezik autonómiának? Nem! — ez ássa meg a vármegyei autonómia sírját, ez adja meg az ezeréves intézménynek a kegyelemdőfést. — A régi intézmény újhódásra vár. Seperni kellene ott s tőlünk függ, hogy a seprő nyelét kezünkbe vegyük. Új

szellemet kell oda bevinni, mely a változott viszonyoknak megfelelően.

Ébredj föl azért baranyai függetlenségi párt, mely a valódi autonómia igaz híve vagy s légy, küzdj azért! Dörzsöld ki bágyadt szemeidből a tétlen közöny álmát; siess, hogy késő ne legyen ébredésed. Baranyamegyének arra, hogy a függetlenségi párt — mely a polgárság közvéleményének hordozója — székházába bovonuljon, oda üdőbb, szabadabb szellemet vigyén, szükségse van. És szükségse van rá a függetlenségi pártnak, hogy ott őt megillető helyét elfoglalja. Az országos képviselőválasztások előestéjén állunk, ne engedjük meg, hogy a hivatalokat esetleg kortesek foglalhassák el. Ütessük oda a közigazgatási képességeket.

Ne aludjatok!

Függetlenségi polgárok! siessetek az urnákhoz!

A jegyzőket oly nagyfontosságú irodájukba, a bírákat az adószedéshez kell küldeni; ellenben független elemeket a törvényhatóság székházába. Azoknak van ott helye, s most inkább mint valaha.

Nagy érdekeink forognak kockán. Résen álljunk!!

*** A legtöbb adót fizető bizottsági tagok.** Pécs szab. kir. város igazoló választmánya f. hó 10., 11. és 12. napjain tartott ülésén a legtöbb adót fizető bizottsági tagok 1896. évi névjárostromát a következőképen állította egybe; Csopregi Schapriager Ferenc bankár* 3265-94, Schwabach Zeigmond* 2718-08, Jankovics Hugo* 2588-88, Reinfeld Imre kereskedő* 2363-44, Jánosai Engel József fanagykereskedő* 2230-18, Engel Mihály bornagykereskedő* 2119-96, dr. Schwarz Frigyes orvos* 2060-42, dr. Hölbling Miksa orvos* 1928-78, Schönherr Mihály vendéglős 1880-31, dr. Löwy Lipót orvos* 1752-80, Piacsek Gyula magánzó 1477-19, Wertheimer Jakab bornagykereskedő 1430-90, Sipőcs István gyógyszerés* 1427-30, Szautter Gusztáv ügyvéd* 1391-04, Hirschfeld Samu sörgyáros 1328-27, ifj. Némethy József ügyvéd* 1323-34, Ratkovics Ferenc méssáros* 1302-22, Deutsch Ádám terménykereskedő* 1272-74, dr. Pazajtsky Ede orvos* 1270-72, dr. Erreth Lajos orvos* 1252-06, ifj. Schols Antal sörgyáros 1195-58, Erreth János ügyvéd* 1107-66, Eisner János fűszerkereskedő 1105-70, Zeolnay Vilmos magolliagyáros* 1092-92, Ullmann M. Károly bankár* 1092-78, Stern Károly ügyvéd 1064-61, Krauss Béni terménykereskedő* 948, Hoffmann Lajos butorgyáros* 892-50, Kindl Ferenc gyáros* 890-06, Fekete Mihály ügyvéd* 888-02, Sany János ügyvéd* 874-04, Krauss Simon

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

A zsúr történetéhez.

— Tüskérű téma. —

Nemsokára beköszönt a zsúr-szezon, nem lesz talán éreketlen róla most egyet-mást elmondani.

Ha még olyan modern is a zsúr, még sem napjainknak a fölfedezése. Mint a szalonélet minden más berendezése, Franciaországból származik. Ott a zsúr virágkora a tizenharmadik század volt, a mikor a zsúrozás divatja mindenesetre szűkebb körben járt, mint ma, de ez a kör jórészt különösen kiváló volt, a társaság szellemi egyéniségek és nagyságok tekintetében ugyancsak alapos gondossággal volt összeválogatva. Virágkora volt az a szellemes zsúr, a melyen éppen olyan okosan csevegtek, mint élénken udvaroltak.

A mult század hölgyeinek, a kik egy elég vonzó társaságot akartak zsúrjaikon egyesíteni mindennapi csevegésre Párisból, — sem szépnek, sem fiataloknak, mi több, kifogástalanoknak sem kellett lenniök. Mert ha Lamber, Necker, Geoffrin asszonyok a legfeddhetetlenebb hivatással dicsekedhettek is, ugyanezt nem mondhatta el magáról Madame Du Deffant a kinek fogadó estéi voltak olyan híresek és látogatottak, mint amazoké. Pedig Madame Du Deffant, sem fiatal, sem szép nem volt, sőt jócskán túl volt az öt

venedik éven, a mikor szalonját megnyitotta. Madame de Geoffrin, a kinek zsúrjai jó ideig a leglátogatottabbak közé tartoztak, a legcsufabb asszonyok egyike volt, úgy hogy alapos fenyegetés volt az, amikor egy festő így nyilatkozott:

— Ha ez az asszony még sokáig bosszant, Istenemre lefestem.

As sem volt mulhatatlanul szükséges feltétel, hogy a háziasszony jó családból származzék. Madame Geoffrin, a Dauphine egyik komornyikjának a leánya volt és feleségül egy készműárkereskedőhöz ment, a kinek nagy vagyona lehetővé tette számára a roppant fényűzést. Du Deffantnak ellenben mindenféle fortélyhoz és intrikához kellett folyamodni, hogy esztendei bevételeit nagyobbítsa.

Hogy az akkori zsúrok nem voltak five o'clock tea-k, mint a mostaniaknak legtöbbjei, azt mindenki elgondolhatja, a ki a francia kulturhistoriában csak némileg is járatos. Bőséges inyenek való élvezetek nélkül a nagy szellemek sem jártak volna el olyan pontosan a zsúrokra, amelyek ugyszólván esti találkozások voltak, tehát annak feleltek meg, a mit nálunk zsúrfixnek neveznek.

Bizonyos, hogy a társasélet az első évtizedektől a hetvenes évek elejéig sokkal szerényebb alapokon volt, mint manapság. Akkoriban volt néhány szalon, amelyben inkább a szellemes tudósokkal, a tudományok korifeusaival és a szép asszonyokkal való találkozás ingere, mint a souperek és dinerek von-

sották az embereket. Azonban a tizenharmadik században a francia társaságban annak, a ki arra számított, hogy a szellem nagyságait fogadja magánál, elengedhetetlen volt a pompás lakoma.

Az akkori idők ismeretes hölgyei között csupán Lespinasse kisasszonynak volt meg az a privilégiuma, hogy a souper nélkül gyűjtse maga köré a szellemi előkelőségeket, mert szegény volt ahhoz, hogy barátait megvendéglje. Nála az anyagi élvezeteket pótolta a szellem és a kedvesség s ebből a két tulajdonságból nekik sokkal több volt, mint más szereplő hölgyeknek.

A tizenharmadik század e zsúrjainál, mint már említettük, morális tekintetben sem voltak nagyon szigorúak. A háziasszonynak lehetett, vagy nem lehetett ura, de zavarnia nem volt szabad feleségét és a vendégeket. A mult században a férj nem segítette az asszonyt szereplő pozícióba; ellenkezőleg, minél kevesebb volt a férj, annál többet ért az asszony.

Az asszonyoknak igen sok szabadságuk volt. Ez a szabadság addig is terjedt, hogy ha nem volt férjük, egy barátot fogadhattak, akit az egész társaság elismert. Madame Du Deffant Pont de Beyle lel ötven esztendőnél több ideig tartó barátságban volt, a melyet mint mondják, soha a legcsakélyebb nézeteltérés nem zavart meg, s a melyhez fogható alig volt.

Az eddigiekből világos, hogy a mult században

kereskedő* 869-62, dr. Fürst Győző ügyvéd 849-74, Höfler János borbély* 847-02, Scholz Gyula sürgyáros 817-48, dr. Schaurek Bód g jogtanár* 790-34. Monostori Erreth Antal magánzó 777-53, Klein Jakab kereskedő 774-92, Maletter Rezső ügyvéd* 759-60, Kovácsics János méráros 735-05, Gruber Gusztáv kir. táblai bíró* 730-52, Oblath Adolf borbélykereskedő 728-05, dr. Ludvig Ferenc orvos* 706-40, Weidinger Ferenc gőzmalomtulajdonos 700-39, dr. Kucsenics Henrik orvos* 690-42, Egry József ügyvéd* 677-24, dr. Bors Emil jogtanár* 663-32, Skala Vencel mérnök* 662-26, dr. Krausz Jenő ügyvéd* 658-62, Angster József orgonakészítő 644-99, Mutt nyánszky Béla ügyvéd* 638-56, Zelms György tégla gyáros 621-40, Mestrics Imre magánzó 617-65, Monostori ifj. Erreth János gyógyszerész* 615, Engesszer Miklós aranymives* 596-30, Mihálovics György vendéglős 603-50, dr. Mendl Lajos orvos* 588-06. Tehát a rendes tagok száma 57, kik közül a *gal jelöltek adója ügyvédi, orvostudori, gyógyszerészi, jogtudori, mérnöki oklevél, vagy keresk. és iparkamarai tagság alapján kétszeresen lett számítva. Póttagok: Vasváry György kereskedő 583-55, Orf Gáspár cipész 571-92, Krauze Ignác kereskedő 568-21, Trixler Alajos magánzó 566-09, dr. Johann Béla orvos* 553, Tichy Ödön bádógos 550-47, Simon János kereskedő 547-07, Csigó János ügyvéd* 542-38, Jusztus Lipót olajgyáros 541-16 és Körösty József építész 525-44. Az ekként egybeállított névjegyzék mai naptól kezdve kifüggesztett s jövő hó 6-ig az ellen az esetleges kifogások a főjegyzői hivatalban adhatók be.

Hírek.

Pécs, 1895. október hó 23.

— **(A pécsi kir. táblabíró a kurián.)** Mint néhány nappal ezelőtt megírtuk: az igazságügy-miniszter a kir. kurián felszaporodott hátralékok, illetve a nagy számban érkezett folyó ügyeknek gyors elintézhete céljából a kir. kurián egy szám feletti (nyolcadik) polgári tanácsot fog szervezni, úgy hogy e tanács tagjaivá a vidéki kir. ítélőtábláknál működő bírák közül is többen lesznek kir. kuriái kisegítő bírákként berendelve. Budapesti levelezőnk értesítése alapján hirt adtunk arról is, hogy a pécsi kir. ítélőtábla bírái közül is egy, esetleg kettő be lesz rendelve a kir. kuriára. Mai postával írja újból tudósítónk Budapestről, hogy megelőzőleg között erre vonatkozó hírtünk csakugyan a leghitelesebb forrásból lett merítve, amennyiben a pécsi kir. ítélőtáblától Gruber Gusztáv bírói rendelte be az igazságügy-miniszter a kir. kuria számfeletti polgári tanácsához bíróvá. Mi a magunk részéről egyrészt örülünk, hogy a vidéki táblákat ért kitüntetések alkalmával az igazságügyi kormány a pécsi kir. ítélőtáblát is méltó figyelemmel érdemesítette; másrészt pedig sajnáljuk Gruber Gusztáv távozását, mert ő úgy jogászokéinknek egyik legkiválóbb egyénisége, mint városunk társadalmának köztiszteletben álló tagja volt. E berendelések né az igazságügyér tekintettel volt az országos összlétszámban foglalt bírák rangsorára is, mert Gruber Gusztáv a pécsi kir. ítélőtáblai bírák közül a szolgálati idő szerint összeállított rangorozatban a polgári tanácsok bírái között a legelső.

— **(Harmincéves találkozó.)** Lapunk tegnapi számában írtuk, hogy a pécsi főgimnáziumban 1865. évben érettségit tett növendékek ma harmincéves találkozóra gyűlnek össze városunkban. A harmincéves találkozó ma meg is történt s a harminc

egy asszonynak sem szépnek, sem fiatalnak, sőt műveltnak és tanultnak sem kellett lennie. Ellenkezőleg, őrizkednie kellett attól, hogy tudósak látassák, mert a kékharisnyákat gyűlölték a férfiak; annak az asszonynak a szalonját, a ki annyira megfélekedett volna magáról, hogy verseket írjon, vagy egy általában irodalmilag munkálkodjék, bizonyára elkerülték volna, nehogy költeményeit dicsérni kelljen. Inkább megbocsátották egy asszonynak azt, hogy nem tudott helyesen írni. A helyett azonban megkövetelték tőle a férfiak, hogy sok természetese, továbbá lényeben és viselkedésében ellenállhatatlan varázsa legyen. Ez mindenesetre elengedhetetlen feltétel volt azokra a nőkre is, a kik a mult században irodalmi szalont nyitottak. Az akkori zsurok a mostani fin de siècle zsuroktól főként abban különböztek, hogy azokon egy kicsiny, nagyobb részt ugyanazon a szellemi nívón levő emberekből álló kör csevegése gyűlt össze s inkább foglalkozott a korkérdéseivel, mint a városi pletykával. Manapság a zsuron, vagyis a hét bizonyos napjának néhány óráján, a melyen a háziasszony fogad, a legheterogénebb ismerősöknek egy nagy, negyedórától negyedóraig változó köre hullámszik a szalonban, úgy hogy valami határozott témának a megbeszélése, vagy valami kiváló egyéniséggel való foglalkozás természetesen teljesen ki van zárva.

Bizony nem a mai zsurokon mulatnak jól az emberek.

évvél ezelőtt érettségit tett 28 iskolatárs közül ma d. e. 9 órára összesen kilencen jelentek meg a Nádor szálló étkező termében s onnan hálaadó isteni tiszteletre menvén, majd Szeredy József kanonoknál, mint volt tanárúknál, tisztelegtek. Délben Fekete Mihály városi főügyésznél gyűltek össze barátságos ebédre, a melynek végeztével megtekintették Zsolnay majolikagyárát, majd a Littke-féle pezsgőgyárat. Ma este ott lesznek a színházi előadásán, mi után a „Vadember”-ben társasvacsorára gyűlnek össze.

— **(A pécsi villamos vasut.)** Ritschl és társa bécsi cég ajánlatot nyújtott be Pécs város tanácsához, melyben készségét jelenti ki, hogy a pécsi közuti villamos vasutat felépíti, és pedig az engedély megadásától számítandó másfél év alatt a királyi, Kossuth-utcán keresztül a budai külvárosi vásártérig, továbbá a király utca elejétől az irgalmasok utcája, siklósi-orszagat és az indóház-utcákon át egész a pályaudvarig. Az engedély megadásától számítandó három év alatt pedig kötelezi magát az ajánlattevő cég, hogy a Széchenyi-térről, mint központból kiágazólag a Jókai (kís) tér, ferenciek utcáján át egész a Lakits-kaszárnyáig, továbbá a másik vonalat a vásártérről a pálya utcán keresztül egész a budai vámházig három év leforgása alatt kiépíti és üzembe helyezi. Ajánlatának komolyságát igazolandó egyben 5000 frt övadékot le is tett a városi pénztárba. A villamos vasut e tervzet szerint felső vezetékkel volna létesítendő és nevezett cég a koncessziót 90 évre kéri megadni, úgy azonban, hogy ez idő alatt is a városnak jogában álljon a megváltás és a tarifákba való beleszállás. Rosenfeld Bernát szintén bécsi cég ügyvéde útján jelezte, hogy a napokban tervzetet fog benyújtani a pécsi villamos vasut engedélyezése tárgyában, mely az előbbinél sokkal előnyösebb lesz a városra. A gazdasági, építési és rendészeti bizottság legközelebb fogja tárgyalni az ajánlatokat, melyekhez még egy harmadik ajánlat is fog csatlakozni, mint lapunk zártakor értesülünk.

— **(Baranyamegye méhészete 1894 ben.)** Az országos méhészeti felügyelőség által egybeállított adatok szerint volt az elmúlt év őszén Baranyamegyében 9655 méhes család; méz termeltetett 436 q. 13,082 frt értékben, viasz term. 21 q. 2100 frt értékben, az összes méhtermékek értéke tehát kitett 15182 frtot. E tekintetben az összes megyék közt első helyen áll Marmaros megye 30261 frttal, az utolsó helyen Árvamegye 1152 frttal.

— **(Huszonhárom gyermeket ölt meg)** Adernóban (Siciliában) egy Gaetana Stimoli nevű asszony. A borzalmas esetről a következő részleteket írják az olasz lapok: A Stimoli házaspár boldog, zavartalan házasságban élt. Volt két szép gyermekük, kiket azonban ragadós betegség megölt. Mind a kettő ugyanegy napon halt meg. Ez az eset végtelenül lecsúszta az amugy is ideges, izgatottságra hajlandó anyát, Gaetánát. Leirhatatlan gyűlölettel és dühvel telt el más anyák iránt, kiknek viruló gyermekeik voltak. Ördögi hidegvérrel azt határozta el, hogy ha az ő fiai meghaltak, veszszen el Aderno valamennyi gyermeke. Nagy mennyiségben gyűjtötte a szicíliai parasztok által carramuni-nak nevezett növényt, melynek zöld korában tejszerű sűrű, fölötté mérges nedve van. Ezt a nedvet kisajtolta, kevés foszfort kevert bele, s megkezdte ördögi tervének végrehajtását. Ha az utcán gyermekkel találkozott, behuzta a lakásába, dédelgette, süteményt adott neki, azután pedig megitta egy korty borral, melyet a méreggel kevert. A szegény kicsinyek alig pár óra múlva elhaltak. Az ördögi asszony nagy hidegvérrel öldökölt tovább, s csak a huszonharmadik áldozatnál vesztett rajta. A huszonharmadik nem halt meg, hanem csak súlyos beteg lett. Az előhívott orvos rögtön látta, hogy meg van mérgezve s eszébe jutott, hogy utóbbi időben nagyon sok gyermekhez hitták, kik hasonló körülmények közt betegedtek meg s haltak el. A nyomban elrendelt vizsgálat folytán hamar ráakadtak a szörnyetegre, kit férjével együtt elfogtak s hogy a lakosság szét ne tépje, erős csendőrfedezet alatt szállították Cataniába. A legutolsó áldozata saját nővérének egyetlen gyermeke volt.

— **(Ki a gyilkos?)** A tegnap éjszaka a Péter-utcában megölt Marocsai József bányász meggyilkolása ügyében a rendőrség még ma is folytatja a vizsgálatot az előnyomozások teljes megejtetése végett. Az egész gyilkossági ügyben világosságot nyerni igen bajos. Bonyolult, kuszált bűnperrel lesz majdan a bíróságnak is dolga, a miben a főszerepet — mint eddig a nyomozások kétségen kívül bizonyossá tették — az öreg, elgyengült férj és a fiatalabb feleség közötti viszálkodások és rossz viszony játsza. Azt ugyanis számos tanu bizonyítja, hogy Marocsaival igen rossz viszonyban élt a felesége, szül. Schult z Franciska, kit első neje halála után pár évre vett el. A gyenge, vézna és beteges embert sehogysem tudta szívelni az asszony; folyton civakodott vele, a házból nem egyszer kikérgette s volt eset reá, hogy meg is ütötte. Marocsai e feletti elkeseredésében adta magát az ivásnak is, s valahányszor a felesége összeveszett vele, mindig a

korcsában keresett menedéket. Így volt ez hétfőn este is, mikor többek állítása szerint az asszony annyira dühbe jött, hogy az urát arcul is ütötte. Marocsai ekkor szintén elment a korcsmába, hol találkozott a fiával, ifj. Marocsai Józseffel is. Ez a fiu már meglelt ember, első feleségétől való, s mostani felesége még gyerekkorában kitérta, elűzdözte hazulról. De a fiatal Marocsai többet nem tudott, mint azt, hogy apja, mint mindig, úgy most is elkeseredett kedvében volt, s derekasan hozzálátott a borhoz. Ő aztán úgy 10 óra tájban otthagya atyját, a korcsmából elment haza. A meggyilkolt nejét a rendőrség még tegnap elfogta, de az a gyilkosságról, természetesen, hallani sem akar. Állítása szerint várta az urát egész 10 óráig este, de aztán bezárkóznván, lefeküdt. S csak reggel és arra ébredt fel, mikor emberek kopogtak az ablakon, hozva a rémhirt, hogy az öreg Marocsai holtan fekszik az utcán. A meggyilkolt úgy éjjel felé távozott a korcsmából s minden bizonynyal hazafelé vette utját; a Tette-utca ment s onnan a Péter-utca, a hol, mikor látta, hogy a házuk ablaka sötét, félt bezörgetni s a szomszédos kórákára ült le. Most már a legbizonyosabb az, hogy a gyilkos — itt rálesvén a bortól elázott öregre — hátulról megkerülte s egy kődarabbal nyakszirtén ütötte. A gyenge embernek elég volt az az egy jól irányzott ütés; lebukott rögtön s ekkor tört be a feje a köveken és sérültek meg a térdei. A gyilkos aztán otthagya és így találtak rá holt testére reggel. Nem lehetetlen, hogy a gyilkosságot valaki, a ki Marocsai nének szeretője, követte el. Rendőrségünk ez irányban is kiterjesztette a vizsgálatot. Megjegyezzük még, hogy a helyszíni nyomozást a hétfő éjszakai eső teljesen lehetetlenné tette s így semmi kézzelfogható bizonyíték még nincs a gyilkos kilétére. A meggyilkolt Marocsai Józsefet ma délután temették el a fia és rokonai a városi közokrházból.

— **(Betörő napszamos.)** Bischoff János nádasi napszamos a mult nyáron háromszoros betörést követett el, behatolván Veldin Teréz, Piribauer József és Gradwohl János pincéibe, s onnan az elsőből 7 zsák burgonyát, a másodikból 7 liter vörös bort, a harmadikból pedig 3 zsák burgonyát emelt el. A pécsi kir. törvényszék ma délelőtt tartotta ügyében a végtárgyalást s 6 havi börtönre ítélte.

— **(Az apa meg a fia.)** Tóth József és a fia Tóth Ferenc gilvánfal lakosok folyó évi május 3 án kimentek az uradalmi erdőbe s ott egy fejszével nekiálltak a fiatal tölgyfáknak s 5 darabot kivágtak. Persze, nem volt rá engedelmük, s épen ezért az erdővéd Strohriegl Antal, a mikor rajta kapta őket, elvette tőlük a fejszét, hogy megtartsa — bünyjelül. De a két faorzó nem hagyta abba a dolgot, hanem haza sietett és magához vett az apa egy fejszét, a fia meg egy nagy dorongot s azzal visszamenvén az erdőbe, kikerítették az erdőrt és elalíták az utját, agyonütéssel fenyegetve, ha a fejszét vissza nem adja. Hatóság elleni erőszak és életveszélyes fenyegetés miatt álltak ma a királyi törvényszék előtt Pécsen s mig az öreg Tóth Józsefet a büntető bíróság 22 frt pénzbüntetésre és 8 napi elzárásra ítélte, addig a fiát tényleg hiányában felmentette.

— **(Vicinális vasutak.)** A képviselőház közlekedésügyi bizottságának báró Nikolics Ferdor elnöke alatt tegnapelőtt tartott ülésén tárgyalás alá kerültek és elfogadtattak, illetőleg tudomásul vétettek a kereskedelmi miniszternek a többek közt a kaposvár fonyódi, a győr veszprém dombóvári helyi érdekű vasutakra és a fehér-tolnamegyei helyi érdekű vasutak adony szabolcs paksi szakaszára vonatkozó előterjesztései.

— **(Kórházból a börtönbe.)** Arnhold Mari, cselédleány ki a mult hetekben csecsemőjét megfojtotta, már felgyógyult a szülés következtében beállt betegségéből a pécsi városi közokrházban s a kir. ügyészség megkeresésére ma át lett kísérve az ügyészség fogházába.

— **(Nem kapnak tolmácsot.)** A pécsi kir. törvényszék területéhez tartozó dárdai kir. járás-bíróságnál rendszeresített német tolmácsi állásra, lejárván a határidő, egy pályázó sem akadt. A kir. törvényszék elnöke ma tehát újból, meghirdette a pályázatot, s pályázati kérvények 2 hét alatt adandók be a kir. törvényszék elnökéhez.

— **(Hogy lehet az adósságot megkapni?)** Ujj József szentkirályi lakó napszamban dolgozott Katona Vincénél f. évi július 17 én. Igen ám, de a napszámját nem kapta meg tőle. Fogta magát, mikor Katona nem volt otthon, bement a lakásába előkereste a szobája kulcsát — tudván, hol áll az — és kinyitotta a szobáját, aztán magához vevén adósságát ezüst zsebkönyvét, szépen odább állt. Az volt a szándéka, hogy az órát zálogba teszi s így veszi meg rajta tartozását. Azonban a csendőrök elcsípték, mielőtt a szándékát végrehajthatta volna. Lopás miatt állt ma a királyi törvényszék előtt Pécsen és kapott hat havi börtönt, a miért Ujj modusvivendit akart kieszelni arra, hogy hogyan lehet az adósságot fizetni nem akaró adóstól rövid uton behajtani?

— **(Kinevezés.)** Dulánszky Lajos joggyakornok a kaposvári törvényszékhez aljegyzővé neveztetett ki.

— **(Elveszett kontóskönyv.)** Mai nap elveszett egy bevásárlási könyv Alt és Böhm től valamint ebben egy 5 frtról szóló utalvány. A becsületes megtaláló kéri a rendőrségnél átadni az elveszett 5 frtos utalványt, no meg a kontóskönyvet is.

— **(Száj és körömfájás.)** Mint a pécsi főszolgabíróhoz ma érkezett előjárásági jelentésből kitűnik: Belvárdon fellépett a száj- és körömfájás. Így tehát Belvárd területe alispáni rendelettel zár alá helyeztetett.

— **(A két Mátyás.)** Az egyik a keresztnevével, a másik a vezetéknevén Mátyás; mindkettő pedig erdőőr. Pavkovičs Mátyás és Mátyás János bissei erdőőrök f. évi június 10-én Jakab János orrvadászt üzőbe vették az erdőben; de nem bírták elfogni, csak a puskáját elvenni tőle: ő maga szerencsésen kivágta magát a kezeik közül. Mérges és dühös volt tehát a két Mátyás és kapóra akadtak rá Varga János bissei lakóra, ki egy rozszant puskával felfegyverkezve, madarakra vadászott. Hát az erdőőrök orrvadásznak kiáltották ki és közre fogván hajtották befelé a község házára. S mikor Varga egy fordulónál kiugrott közülök, az egyik Mátyás utána lőtt s úgy eltrafálta, hogy Varga három hétig nyomta a kapott seb miatt az ágyát. Feljelentette hát a két erdőőrt súlyos testi sértésért, de a pécsi kir. törvényszék a ma megtartott vég tárgyaláson a vádlottakat, mivel a tettést sem lehetett határozottan megállapítani s a súlyos testi sértést egy szemtanu sem igazolta: felmentette a vád alól.

— **(Egy pár cipőért kilenc havi börtön.)** Weisz József pécsi házaló ez év nyarán egy szép reggel betért Kline Lajos korcsmajában egy pohár gyomorerosítóre. A korcsmajában nem találván senkit, benézett onnan a konyhába is, s mert ott se volt egy lélek se, csak egy pár cipő, hát azt felvette, a kabátja alá tette, s kiment, anélkül, hogy ivott volna egy pohár snapszot. Gondolta magában, a pénze is megmarad, meg egy pár cipőre is tett szert: ez aztán a profit! De a profitnak rossz vége lett, mert a pécsi kir. törvényszék ma ítélte a házaló felett lopás miatt s mivel már négy ízben volt Weisz uram lopásért büntetve, most kilenc hónapi börtönt szótak a nyakába az egy pár cipő eltolvajlása miatt.

— **(Sok a répa.)** A kaposvári cukorgyárba — mint levelezőnk írja — rendkívül sok répát küldenek az idén, különösen a napokban, midőn a széddel sietnek a gazdáknak, nehogy a fagy benne érje a répát földben. A cukorrépa cukortartalma az idén még a tavalyinál is nagyobb, minélfogva úgy a cukorgyár, mint a termelők, kik a répa árát annak cukortartalmához képest kapják, nagyon jó üzletet csinálnak.

— **(A szerelem sötét verem.)** A szerelem sötét vermébe esett bele a szép Sterbsics Annica is, az újbányai erdővéd fiatal leánya. Az pedig, ki miatt beleesett, egy ottani csendőr vala, ki szemet vetett a szép leányra s maga sem levén utolsó a faluban, bizott hozzá, hogy Annica szerelmét megnyeri. És meg is nyerte. Sokszor, igen sokszor esküdött a lánynak hűséget, ígért házasságot a szerelemben eltöltött minden boldog óra után; de a vége a szerelmi idillnek mégis tragédia lett. Mikor a szép Annica feláldozta a leányi becsületét az ő kedvesének nagy szerelmében, akkor ez a kedves egyszerre kezdett elhidegülni tőle s hogy megmenekedhessék zaklatásaitól, áthelyeztette magát a faluból. Az elhagyott leány pedig, mikor ezt megtudta, s látta, hogy szerelmében megcsalva, szégyenében magára hagyatva van, megutálta az életét és elhatározta, hogy megöli magát s magával együtt a szerelme gyümölcsét is, mit a szive alatt hordott. És szándékát végre is hajtotta. Tegnapelőtt nagy mennyiségű gyufaoldatot ivott s mire hozzátartozói tettét észrevették, már csak megmerevült holttestét találták meg.

— **(Esett a hó.)** Nem válnak ugyan, hanem a szomszédban, Mohácson, a hol — mint levelezőnk írja — néhány nap óta oly hideg időjárás állott be, hogy az emberek az utcákon téli kabátban járnak, a szobákban pedig fűtenek. Vasárnap éjszaka pedig hó is esett.

— **(Lent és fent.)** Valóban regénybe illő élettörténete volt Freund Mór a dunagőzhajózási társaság mohácsi szénberakodási vállalkozójának, ki — mint irtuk is — a mult hét végén Mohácson meghalt. Freund mint egyszerű munkás kezdte életpályáját. Szorgalmával és becsületességével annyira vitte, hogy rövid idő alatt Mohács legazdagabb embere lett. A d. g. t. igazgatósága annyira szerette, hogy számos osztrák ajánlkozó mellőzésével mindig őt bízták meg szénberakodással. Tíz év előtt az igazgatóság egy emlékkönyvvel ajándékozta meg, melybe Cassian báró volt vezérigazgató, Willman jelenlegi vezérigazgató stb. irtak. Freund 48 ban Klapka táborában harcolt. Temetése a közönség óriási részvétele mellett ment végbe. Ötszáz munkása, kikről atyailag gondoskodott, sirva kísérte utolsó útjára.

— **(Egy kocsis, a ki ellopja a fogatot.)** Furcsa história esett meg a napokban a szentjakabi korcsmárossal. Bevásárlások végett kocsin bement Kaposvárra, mint levelezőnk írja, s aztán, míg ő a boltokban járt, pár nappal előbb fogadott kocsisát a kocsiával előre küldte, hogy egy fogadóban várja meg. A kocsis el is hajtott a fogattal, melybe két szép ló vala fogva, de hiába kereste a korcsmáros, mikor bevásárlásait bevégezte; egyik fogadóban sem találta. Mert nem is állt meg egyik fogadónál sem, hanem, gondolván, hogy jó üzletet csinálhat a más fogatával, szépen kihajtott a városból s toronyirányban neki vágott — Szlavoniának. A meglopott korcsmáros feljelentette a hűtlen kocsisat, ki a fogatot ellopta, de bizony még eddig se ló, se kocsi, se kocsis!

— **(Trachomás katonák.)** A Horvátországból jött ujoncok ismét behurcolták Tolnára a trachomát. Már egy alkalommal a Tolnáni állomásozó 12. számú ulánus ezred katonái között annyi volt a szembajos, hogy e miatt rendkívüli intézkedés vált szükségessé. Ekkor ugyanis egy speciálista orvos vette a trachomás katonák egy részét gyógykezelés alá, másik részét pedig Budapestre szállították. Tolnavármegye alipánja a megrémült tolnaiak megnyugtatósára kiküldötte dr. Dragits Imre tiszteletbeli megyei főorvost, ki a lakosság között szemvizsgálatot tartva, konstataálta, hogy még nem terjedt ugyan el a lakosság között a veszedelmes betegség, de néhány szembajost már talált és így a katonai hatóság a vármegyei közigazgatási bizottság kérelmére megtiltotta a katonáknak, hogy a városba menjenek a városon kívül fekvő lovassági laktanyából. E szigorú intézkedésnek lett az az eredménye, hogy a város lakói megmenekültek a ragályos betegségtől. Most azonban ismét nagy félelem uralkodik Tolnában, mert a Horvátországból néhány héttel ezelőtt érkezett ujoncok között tömérdek a trachomás beteg. Teljes bizonyossággal lehet állítani, hogy a horvát katonák hazájukból hozzák az egyiptomi szembetegséget. Ennek megátlása végett feltétlenül el kellene rendelni a Horvátországból jövő ujoncok szigorú megvizsgálását, trachomásoknak kórházba való szállítását, csak a teljesen egészségeseket kellene a kaszárnnyába bebocsátani.

Hogy **Unghváry László** ceglédi gyümölcsfaiskolája manapság már milyen érdeklődés, illetve kíváncsiság tárgya: igazolja azon körülmény, hogy nap nap után nemcsak magánosak, de testületek is igen nagy számban keresik fel a nagyszabású telepet. Többek közt a napokban a „Kecskeméti Gazdasági Egyesület“ egy tekintélyes küldöttsége Horváth Döme nyugalmazott tanácselnök vezetésével, nemkülönbön a budapesti „felsőbb szülő és borgazdasági tanfolyam“ szépszámu hallgatói keresték fel Angyal és Győri tanárok vezetésével. Mondani sem kell, hogy a telepen levő nemes és vadonc csemeték milliói, a pedans rend, a különösen olcsó anyagok nagytömege annyira megnyerte tetszésüket, miszerint önként megígérték, hogy a telepet ezentul nemcsak gyakran felkeresik, hanem legnagyobb erkölcsi támogatásban is fogják részesíteni. Tényleg a kecskeméti nagy megrendeléseket tettek.

A pantofli-vitézek.

(Karcolat)

Valamivel úgy déli tizenkettő előtt négy ur baktat lefelé a Széchenyi téri korzón a király-utcai sarok irányában. Most szabadultak ki a hivatalból. A négy ur, Füge, Müge, Gyüge és Létra a párisi udvar bejáratánál, — mintha láthatlan szellem szuggerálta volna ökelmőket, — hirtelen megállanak és Létra egyet sodorítva vörösös bajuszán, szeméit a Nick-féle bogeda felé irányítva, megszólal:

— Sacre bleu, de jó lenne egy pohár pilzeni! Mit szóltok a guszthusomhoz?

Füge, Müge és Gyüge egy kukkot se ejtettek; mindazonáltal Létra megértette szívök szándékát aból a körülményből, hogy mind a három ur a szája széleit nyalogatva, teljes erővel mozgatta Ádámsutkáját. Végre is Gyüge törte meg a bizonytalanságban vergődő ugynevezett kínos csendöt:

— Bizony jó lenne egy pohár söröcske appetitóriumnak. De . . .

— De! . . . szólt most Müge is.

— De . . . fejező be Füge, — az ebédvel várnak otthon. Nem jó az asszonyt megharagítani késésünkkel. Gyerünk haza!

Létra urnak ráncok gyűrődnek homlokán e szók hallatára s bösz Jupiterként dörögve áll a három cimborá elé:

— Schämmt Euch! . . . Szégyeljétek magatokat gyáva pantofli vitézek! . . . Egy asszony szekantériája miatt lemondani még erről az ártatlan kis passzióról is! Hát nem mi vagyunk urai a teremtésnek? Nem a mi kedvünkre alkotta az isten az asszonyt, kinek ti most nyomorult rabszolgái vagytok?! . . . Rázátok le magatokról a hitvány békókat és szent Gambri-nusz nevében gyerünk be egy habzó pilzenire!

A szónoki hévvel megtartott beszédre Füge, Müge és Gyüge dacos elszántsággal indult be Nick-atyához. Egy üres asztalnál helyet foglalva, sört rendeltek s ismét fölverték az előbb abbahagyott témát. Létra folytatta:

— Egy comme il faut ember soh' se lehet papucshós. Egy igazi férfi még a legudvariasabb formában is tudja éreztetni a nővel természetadta fensőbbségét. Lám a költő is azt mondja: „Ha férfi vagy, légy férfi s ne gyöngé női báb!“ . . . Vegyetek rólam példát: ha délután kettőkor, vagy háromkor megyek is haza, egy mukkanással se mer az asszony nem t e t s z é s e n e k kifejezést adni. Ígyunk bruderok!

— Éljen a szabadság!

— Éljen Létra, aki föllevenítette bennünk a már már haldokló férfias büszkeséget!

— Vivát gyerekek, — kiáltott poharát kiirtve Gyüge, — majd megmutatom én az asszonynak, hogy ki vagyok! . . . Csak egy szót merjen szólni a cserfes teremtés!

— Igen, megmutatjuk.

— Le az asszonyuralommal!

— Abcug a szoknyadinasztia!

— Söröket pincér! . . .

Egyet ütött az óra. A szabadság bajnokai kábult fejjel hazafelé indulnak. Létra a bucsuzásnál még egyszer bátorítja az elvtársakat:

— Csak nem köll engedni a negyvennyolcból! Ha szól valamit az asszony: torkoljátok le. Csak az első kísérlet nehéz pajtikám. Szervuszatok! . . .

Füge, Müge, Gyüge és Létra hazáérnek. Az első csak gyöngé tavaszi szellő fogadja. A másodikat vihárt jósó csöndes dörgedelem. A harmadikat heves záporosó. A negyediket orkánnal tűszerezett fűrgén futkosó lapos ménkü . . .

Fügéné nagysága érzékenyen rebegi:

— Te már nem szeretsz engem! Isten tudja, hol térferegsz, ki után futkosol?! . . .

Mügéné csipőre tett kezekkel nyájaskodik:

— Te ember, ha ez még egyszer megtörténne: nem állnék jót az ábrázatod épségéért.

Gyügéné ténaszony mérgében sirva korholja urát és parancsolóját:

— Hol ittál, nem szégyened magadat élhetetlen? . . . A feleségednek bezzeg nem tudtad megvenni azt a tíz forintos téli toque kalapot, hanem sörre kerül ugye te gézengúz?! . . .

A széles vállu, hatalmas csipejű Létráné pedig mint egy nagy dob, úgy bömböl:

— Te bitang, te árpalében fogantatott sörféreg! . . . Te asszonykínzó héttorku szörnyeteg . . . hoci azt a kopasz fejedet, hadd szedem le róla szá-lanként azt a néhány sörtét, ami még rajta éktelekedik! . . .

Füge, Müge és Gyüge úgy megkeményednek, mint egy fogpiszkáló s az asszony elé állva kiáltják:

— Egy szót se az ebadtát! Mátul kezdve ur leszek a háznál!

— Mi leszel? Ur?

— Csitt asszony, aki áldója van a nyelves mitvoldtnak!

— Még beszélni mersz te söröshébér?! . . .

— Asszonyom! . . .

Többet nem tudtak szólni.

Egyiket is, másikat különféle képpen hallgat-tatta el a feleség. Létránéknál pedig hatalmas puffanások zaja rezgett a levegőben, illetve Létra ur há-tas felén; melyek csak akkor szüntek meg, mikor Létráné a nagy munkában kifáradva a dívánra el-terült.

Délután kettőkor újra együtt van a négy nap-hó se. Fügének, Mügének és Gyügének arca gyönyörtlen prezentálja a szép női kacások tetováló remekét s mind a hárman csöndes megadással fogtak hivatalos kötelességükhöz.

Létra ur, — miként nagy Napóleon a maren-gói csata után, — gögös léptekkel, kakasbüszkeséggel szállítja meg a szabadság vértanuit:

— A pofoniatokról látom kudarcotokat. Hiába, gyáva nyulból soh' se leszen Nubia párduca! Azt látnátok kőfic nép, hogy engem mily fatalismussal határos csöndes türelemmel fogadott a feleségem! . . . Ur vagyok otthon, akár egy török pasa. Hej-haj, tudni kell nevelni az asszonyt!

Füge, Müge meg Gyüge lopva pislogatnak dagadt szemekkel Létra ur ép arcára s irigy sóhaj-tások mellett percgetetik tollaikat.

Lám, milyen szép is egy asszonytól, ha nem tölti ki bosszuját a férjürem arcán, hanem a — hátán . . .

B e p p ó.

Vidéki hátralékosainkat tisztelettel kérjük sziveskedjenek hátralékaikat mielőbb beküldeni.

Művészet, irodalom.

Meghosszított előadás. Tegnap, kedden, Kon-
tinak ügyesen összelopkodott senéjü operettje, a
„Királyfogás” került színre. Csiky librettóján
asonban hatalmas rövidítéseket csinált az a bizonyos
kék cerusa, talán abból az okból, hogy feltűnően
kevesen voltak a színházban és ez a kevés közön-
ség is annyira fásott, hogy a bemenetnél a ruhatárba
tett felöltőket kénytelen volt visszakérni. Különben
sem volt oka a közönségnek felmelegedni, a színé-
szek kedvetlenül játszottak és a kar két taktussal
mindig a senekar után volt. Kiss Pista érces han-
gon előadott solo-ja, Kézdi Juliaka és Hevesi
Janka szép kettőse voltak az est kiváló pontjai. A
primadonna szépen testett ugyan háromrendbeli át-
alakulásban, szépen is csicseregte el dalait, csupán
az első felvonás végjelentésében, midőn Radziwillnek
nyakába akasztották az aranyláncot, akkor fogta el
a nevetés lása, mely környezetére is átragadt. Tal-
án a martir-kínésztű püspöksüvegves kóristát nevet-
ték, nem tudjuk, de annyi mindenesetre tény, hogy
es nem volt benne az instrukcióban, vagy ha benn
is volt, az a bizonyos kék cerusa kihushatta volna
est az oda nem való nevetéglést. (**)

Rátkay új népszimfműve. Rátkay
László, a Felhő Klári szerzője, új népszimfművet fe-
jesett be. Darabját a népszínházhoz nyújtja be elő-
adás végett a szerző, ki az új népszimfmű tárgyát a
szociálista mozgalmakból választotta.

„Az Új idők.” Herceg Ferenc lapjának 44.
száma a következő tartalommal jelent meg: Szab-
olcs házassága, elbeszélés, írta: Herceg Ferenc.
— Összessel, költemény Szabolcska Mihálytól. — Az
ujoncok. Karvay Mór két rajza. — A modern toi-
lette glóriája, értekezés a csipkéről, Prém Józseftől
(számos illusztrációval). — Örmény Sztambul, Kunós
Ignác dr. tól. — A bagoly házassága, Bródy Sán-
dor elbeszélése. — Szent Péter esernyője Mikszáth
Kálmántól. — Szarvas Gábor, írta: Simonyi Zsig-
mond. — Asonkivül számos apróság és rajz, me-
lyek a hét aktuális eseményeit tárgyalják. Az Új
Idők előfizetési ára évnegyedre két forint és a
kiadóhivatal (Andrássy-út 10. sz.) kívánatra bárki-
nek ingyen küld mutatványssámat.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése október hó 23-án.
(A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A napirend
előtt Vécsey Endre megkérdezte Szilágyi Dezso
elnököt, hogy tegnap miért nem engedte meg fel-
szólalását? Az elnök erre azt felelte, hogy azért,
mert személyes kérdés cím alatt kért szót. Utána hosszú-
sabb vita fejlődött ki, a minek befejeztével a buda-
pesti büntető törvényssék felállításáról szóló javas-
latot tárgyalták. Ezután

Bánffy Dezso b. bejelentette, hogy holnap
különféle interpellációkra fog válaszolni.

Kossuth Ferenc reflektálva Bánffy b. teg-
napi beszédjére, kimutatta, hogy nem játszotta ki
legkevésbé a házssabályokat, hanem csupán jogá-
val élt. Bánffynak nem volt kötelessége felelni, de
hitte, hogyha magyar szívére apellál, hát felelni
fog. Csaldótt.

(Hosszas díjenzés.)

Bánffy b. asonnal felel, még pedig az ő
furfangos észjárása szerint csak annyit, hogy: Kossuth-
nak az ő szívére való hivatkozása is a házssabályok
megkerülése. (Óriási kacagás.) Ezzel leült.

Pásmándy Dónés rendkívül érdekesen ki-
fejt a szgrábi botrányok egész genesisét. Elmondja,
hogy a botrány egész természetleg, előzetes gyűlésen
történt megállapodás után inscenirostatott. Tudott
erről magá Hédevváry bán, a polgármester, a rek-
tor. Hiss az egyetemi ifjak részére maga a rektor
rendelt meg a bán beleegyezésével a Tiller cégnél
51 db. díszruhát; de az 51-ik ifju édes atya tiltá-
kozott, hogy nem engedi a fiát ily demonstrációkban
résztveenni, tehát előre tudták a dolgot. Mikor aztán
előadása folyamán rátért arra, hogy mily erőlyesen
védték az államvasuti hivatalnokok a magyar zász-
lót, általános díjenzéstől sugott vissza az ülésterem.
Mikor pedig azt adta elő, hogy a király látogatása-
kor az egyetemi horvát diákok a körül a zászló kö-
rül, melylyel Jellasiich Magyarországra jött, kardju-
kat kirántva kiáltották: Zeivió kralj horvatski! —
Szégyen! Gyalásat! kiáltotta az ellenzék. Beszéde
végén interpellálta Bánffyt, hogy mit szándékosik
tenni ezután.

Szederkényi Nándor interpellálta ezután
a belügyminisztert a budapesti rendőrségnek brutali-
tásai iránt, a melyeket a budapesti egyetemi ifjakkal
elkövetett. Hock János pedig a csongrádmegyei
hatósági visszaélések ügyében interpellált.

Percel Dezso nagy zajban felelt az inter-
pellációkra, melyet a kormánypárt tudomásul vett,
az ellenzék pedig nem.

A budapesti áru- és értéktőzsde hivatalos
árjegyzése.

— Október 23-án. —

Buza kézzáru	6.90	Magy. nyerekménysorsaj.	158.—
„ tavaszra	7.03	Tiszasszabályozási kölcse.	146.25
„ őszre	6.63	Oszt papírjáradék	100.50
Rozs	5.50	„ a any	123.50
Árpa	6.20	„ korona	101.—
Kukoricza	6.05	1864-iki sorsajegy	195.50
Zab	6.20	Magy. vörös ker. sorsaj.	10.50
Káp. repce	8.25	Oszt. „	18.20
Magy. aranyjáradék	123.25	Olasz „	12.50
„ koronajáradék	99.50	Bazilika-sorsajegy	7.50
Regalé-kötvény	101.—	Jósziv-sorsajegy	9.20

VASUTI MENETREND.

PÉCSRE ÉRKEZIK.

Budapestről	1804. sz. szem. von. reggel 5 ó. 15 p.
B.-Bródból	1807. sz. szem. von. reggel 8 ó. 01 p.
Uj-Dezsovárról	1842. sz. vegy. von. reggel 8 ó. 23 p.
Bécsből	6302. sz. szem. von. d. e. 9 ó. 39 p.
B.-Bródból	1805. sz. szem. von. d. e. 11 ó. 18 p.
Budapestről	1806. sz. szem. von. d. u. 4 ó. 08 p.
Vinkevezéről	6301. sz. szem. von. d. u. 5 ó. 50 p.
Budapestről	1802. sz. gyors. von. este 7 ó. 44 p.
Bécsből	6312. sz. vegy. von. este 8 ó. — p.
B.-Bródból	1803. sz. szem. von. éjjel 11 ó. 02 p.

PÉCSRŐL INDUL:

B.-Bród	felé 1804. sz. szem. von. reggel 5 óra 35 p.
Budapest	1801. sz. gyors. von. reggel 8 ó. a 24 p.
Bécs	6311. sz. vegy. von. reggel 8 óra 29 p.
Vinkevoze	6302. sz. szem. von. reggel 9 óra 49 p.
Budapest	1805. sz. szem. von. d. e. 11 óra 34 p.
Uj-Dezsovár	1853. sz. vegy. von. d. u. 2 óra 44 p.
B.-Bród	1806. sz. szem. von. d. u. 4 óra 20 p.
Bécs	6301. sz. szem. von. este 6 óra 32 p.
B.-Bród	1808. sz. szem. von. este 8 óra 18 p.
Budapest	1803. sz. szem. von. éjjel 11 óra 30.

F. évi május hó 1-től a B.-Bródból jövő 1807.
számu és B.-Bródba menő 1808. számu személy
vonatoknak Mohács felé csatlakozásuk van.

Laptulajdonos
SZAUTTER GUSZTÁV

TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Felelős szerkesztő
PLEININGER FERENC.

Vendéglő-átvétel.

Van szerencsém a n. t. közönségnek tudó-
mására hozni, hogy a **Pécsett, Perczel-
utczában lévő**

Sillay-féle vendéglőt

átvettem és ott **egész napon át izletes
ételek, jó és hamisítatlan italokkal,**
pontos és előzékeny kiszolgálás mellett, n. t.
vendégeimnek szolgálatajára állok.

**Bérletet étkezésre a házbaa és
a házon kívül** a lehető jutányos árért el-
fogadok.

Fő törekvésem oda irányul, hogy a n. t.
vendégeim igényeit teljesen kielégítem s ezért
kérem a n. é. közönségnek vendéglőmnek szá-
mos látogatás általi kegyes pártfogását.

Pécsett, 1895. október 20-án.

Mély tisztelettel

Resch Lajos

vendéglős.

Eladó amerikai szőlővesszők.

3000 sima vessző Monticola	1000 drb 25 —
3000 " " Solonis	1000 " 20.—
3000 " " Portalis (nagylev.)	1000 " 10.—
2000 gyökeres vessző " "	1000 " 20.—

eladó **Gyulay Péternél,** Pécsett Árpád-utca
35. szám alatt.

Hirdetések jutányos áron vétet-
nek föl kiadóhivatalunkban.

